

Maureen Child
VIENIŠA ŽMONA
Romanas

Versta iš Maureen Child, *The Part-Time Wife*, 2006

© Maureen Child, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą
arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas
į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Daiva Šulmanienė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

- O dabar už *Debes!* - paskelbė tostą Ebe Boldvin-Telbot. Pakėlusi šampano taurę ji linktelėjo penkioms geriausioms savo draugėms.

- Už mūsų šaunią draugystę! - Felisitė susidaužė su Ebe, kitos taip pat pakėlė taures.

Ebe nužvelgė jas ir nusišypsojo. Čia buvo pirmosios *Debių klubo* narės - merginos, kurios kartu mokėsi Ystviko akademijoje, kartu baigė mokslus ir viena kitą palaikydamos debiutavo visuomeniniame miesto gyvenime, - Ema, Merė, Felisitė ir Ebe. Jos artimai bendravo jau nuo neatmenamų laikų. Vėliau būrelį papildė dar dvi - Lilė ir Vanesa, kurios kažkaip nejučia įsiliejo į merginų draugiją, ir šiandien Ebe jau nebegalėjo nė įsivaizduoti savo gyvenimo be jų.

Ypač dabar, - pagalvojo moteris, - kai viskas aplinkui subyrėjo į šipulius, ir jai labiau nei kada nors anksčiau reikia draugių artumo bei meilės.

- Tikrai nemalonu palikti jus tokią akimirką, - staiga šyptelėjo Merė. - Vis dėlto, nors ir labai jus

myliu, dabar norėčiau pašokti su Keinu. - Tačiau merginos šypsena priblėso, kai ji atsigrėžė į Ebę.
- Ar tau nieko bloga neatsitiko?

- Viskas puiku, - pamelavo plačiai šypsodamasi Ebė, ir norėdama suvilgyti staiga perdžiūvusią gerklę gurkštelėjo šampano. - Eik, smagiai pasi-
linksmink šį vakarą.

- Pasistengsiu. Neblogas pasiūlymas, - sutiko Felisitė.

- Ir aš tuoj eisiu, - pareiškė Vanesa ir žvilgtelėjo į tris bičiules, stovinčias nuošaliausiame klubo pokylių salės pasienyje. - Jūs su mumis?

- Taip, - Lilė pirštais palygino ir taip gražiai krin-
tančios suknelės priekį.

- Ateisiu po kelių minučių, - pareiškė bičiulėms Ebė. - Noriu truputį pabūti čia ir pasižvalgyti, kaip vyksta mūsų pokylis.

- Gerai, - Vanesa nukreipė rodomąjį pirštą Ebės pusėn. - Bet jeigu po penkiolikos minučių tavęs nebus šokių salėje, ateisiu ieškoti.

Ebė linktelėjo.

- Įspėjimas priimtas.

Vanesa ir Lilė išnyko šokančiųjų minioje. Ebė lėtai ir giliai įkvėpė. Tikra kančia apsimetinėti prieš mylimiausias bičiules. Bet, po galais, ji jokių būdu nesugadins pobūvio, kuriam jos visos paaukėjo šitiek jėgų. Apie tai galvodama ji pakėlė akis į daug aukštesnę savo draugę.

- Tu čia puikiai padirbėjai, Ema.

- Nori pasakyti, kad *mes* puikiai padirbėjome, - paprieštaravo Ema ir nužvelgė sausakimšą, triukšmingą pokylių salę.

Atrodė, kad į šių metų Rudens pokylį atvyko visi Ystviko gyventojai. Pokylio viešnių kaklus ir ausis puošė blykčiojantys deimantai, o ant rankų žėrėjo tiek juvelyrinių dirbinių, kad draudimo kompanijas galėjo ištikti visuotinis širdies smūgis. Moterys vilkėjo ryškiaspalviais drabužiais, tarsį norėdamos pagyvinti rudenį ir nutolinti atslenkančią žiemą. Jos sveikinosi viena kitą apkabindamos arba siūsdamos oro bučinius, o paskui pakuždomis su draugėmis apkalbinėjo kitus pokylio dalyvius. Vyrai, visi su smokingais, susibūrė į glaudžius ratelius ir šnekučiavosi apie viską, kas rūpi vyrams - futbolą ir akcijų kurso svyravimus.

Nesvarbu, - pagalvojo Ebė. Svarbu tik tai, kad *debėms* šįvakar pavyko seną klubą paversti švytinčia, įspūdinga sale - švelnus apšvietimas, orkestras groja senas melodijas, dėl įvairovės įpin-damas klasikinio rokenrolo dainų, salės viduryje puikuoja milžiniškas šampano butelis - ne aukščiausios rūšies, bet vis tiek smagu į jį žiūrėti. Padedėjai ryškiomis uniformomis zuja tarp gausiai susirinkusių žmonių, iškėlę padėklus su išmoningai paruoštais sviestainiais.

Debių klubas.

Ebė nusišypsojo. *Debėmis* jos pasivadino tą vakarą, kai visos pirmą kartą pasirodė viešame pokylyje. Tuomet viskas atrodė taip kvaila, taip senamadiška. Bet mokyklinių metų ir žaismingo viliotinio užgrūdinta draugystė atlaikė laiko išbandymus. Dabar jos visos buvo čia. Ir po daugybės metų jos vis dar jėga, kurios nevalia nepaisyti.

Tačiau tiek daug kas pasikeitė, - pagalvojo Ebė, apžvelgdama salę ir akimis ieškodama draugių veidų. Per kelis pastaruosius mėnesius tiek visko nutiko, kad net salėje buvo juntama įtampa, tarsi

visi susirinkusieji sulaikę kvapą lauktų tuoj smog-
siančios dar vienos bombos skeveldros.

O kas galėtų juos dėl to kaltinti? Žmogžudystės
ir apiplėšimai Ystvike nebuvo įprastas dalykas.
Bent seniau nebūdavo.

Ebės akis užplūdo ašaros, ji pati nebesusigau-
dė, ar viską mato lyg pro miglą todėl, kad sten-
giasi susivaldyti ir nepravirkti, ar kad vos atėjusi į
vakarėlį pradėjo gurkšnoti šampaną. Tikriausiai
reikėtų užvalgyti, bet moteris negalėjo nė pagal-
voti apie maistą. Neįstengtų praryti nė kąsnio,
kai viskas viduje įsitempę, o nervai tiesiog trūk-
čioja.

Dėl visko kaltas Lukas, - niūriai priminė ji pati
sau, kai sąmonėje iškilo vyro vaizdinys. Jis turėtų
būti čia. *Pažadėjo* sugrįžti. Bet juk Luko pažadais
neverta tikėti.

- Ebe! - Ema atidžiai pažvelgė jai į akis. - Ar tau
kažkas atsitiko?

Oi, jau seniai seniai atsitiko. Ir sulig kiekviena
diena yra vis labiau atsitikę. *Labiau atsitikę?*
Skamba kvailai. Ji pažvelgė į Emos žibuoklių

spalvos akis ir padarė tai, ką nuolat darė jau kelis mėnesius. Pamelavo vienai geriausių savo draugių.

- Man viskas *gerai*, Ema, - nusišypsojo Ebė neseniai išmokta apsimestine šypsena ir sunkiai atsiduso. - Tikrai. Viskas puiku. Daugiau nei puiku, - pridūrė ir žengė artyn, netyčia primindama savo ilgos spanguolių raudonumo suknelės kraščiuoką.

- Ei, atsargiau, - įspėjo Ema.

- Ak, aš visada atsargi, - atsakė Ebė. - Tokia esu. Atsargioji Ebė, kuri visada gerai apsižiūri prieš pašokdama. Visada viską daranti taip, kaip reikia. Visada... Apie ką mudvi šnekame?

Ema pažvelgė į ją suraukusi kaktą, paskui apsidairė tarsi ieškodama pagalbos, bet nieko neradusi tarė:

- Man atrodo, tau geriausia būtų prisėsti, o aš atnešiu ko nors užkąsti.

- Aš nealkana. Man čia labai smagu, Ema. Nesirūpink, - Ebė gurkštelėjo šampano ir įsikibusi Emai į parankę sukuždėjo: - Mes tikrai gerai pasi-

darbavome, kol surengėme šį pokylį, ypač tu. Taigi dabar tiesiog puotaukime.

- Regis, tu jau pakankamai prisipuotavai.

- Ema, - mostelėjusi šampano taure Ebė aiktelėjo, nes putojantis vynas šliukštelėjo per krištolo taurės briaunelę tiesiai jai ant rankos. - Man viskas gerai, tikrai gerai, - atkakliai kartojo ji, o Ema tuo tarpu sustabdė pro šalį einantį padavėją ir paėmė porą servetėlių. - Viskas puiku.

- Ebe, kiek šampano šįvakar jau išgėrei?

- Nė iš tolo nepakankamai, - atsakė Ebė, tačiau dirbtinė šypsena, kuri visą vakarą ištvėringai laikėsi jos lūpose, šiek tiek priblėso.

Sugriuvo visas pasaulis. Niekas apie tai nežino, tik ji pati ir vyriškis, kurį ji tarėsi taip gerai pažįstanti. Ką pasakytų jos draugės sužinojusios, kad ji jau kreipėsi į advokatą? Jeigu žinotų, kad Lukui netrukus bus nusiųsti skyrybų dokumentai? Jeigu žinotų, kad Ebei tik prieš savaitę paaiškėjo, jog ji ištekėjo už melagio, apgaviko, *pašlemėko*.

Ji įtraukė gerą gurkšnį oro, išsitiesė ir pamirksėjo akimis, kad išnyktų migla. Atsigrėžusi į Emą

kilstelėjo smakrą ir pareiškė:

- Man tikrai viskas gerai, Ema. Eik, jaunamarte, susirask savo vyrą ir bent kiek pasilinksmink. Sutarta? Aš truputį pasėdėsiu vidiniame kieme.

- Ten labai šalta, - bandė prieštarauti Ema.

- Turiu skraistę. Nesušalsiu, - Ebė užsimetė juodą kašmyrinį šalį ant kairiojo peties, pro šalį einančiam padavėjui gražino beveik tuščią taurę. - Matai? Viskas gerai. Eik. Linksminkis. Šok.

- Gerai... - Ema pasilenkė ir pabučiavo Ebę į skruostą. - Aš netrukus sugrįšiu.

- Būsiu čia, - sarkastiškai tarstelėjo Ebė, stengdamasi kuo giedriau šypsotis ir kuo linksmiau kalbėti. *Būsiu viena*, - mintyse pridūrė.

Ji žiūrėjo, kaip Ema yrėsi per minią, kartais stabtelėdama pasisveikinti, šypsodamasi draugams, kol galų gale atsidūrė mielame savo vyro Gareto glėbyje. Kai tie du pasiutusiai laimingi žmonės pradėjo šokti, Ebę pamažu persmelkė bausis pavydas.

Dieve, kokia ji pabaisa. Kaip gali pavydėti Emai taip sunkiai pasiektos laimės? Ką atsakyti? Neži-

nia. Ebei tikrai neaišku. Bet, Dieve brangiausias, kaip ji norėtų vėl patirti tą jausmą. Aiškių aiškiausiai prisiminė, ką jautė tada, kai jie su Luku pirmą kartą suartėjo. Prisiminė, kaip padažnėjo pulsas, o viduje viskas staiga šoktelėjo.

Bet jau seniausiai ji nebejaučia nieko, išskyrus *vienatvę*. Jai norėjosi raudoti, kad prarado tai, kas siejo ją su vyru.

Dabar štai stovi pilnoje žmonių salėje ir jaučiasi vienišesnė negu kada nors gyvenime. Aplinkui skamba maloni muzika, per stiklines duris iš vidinio kiemo dvelkia švelnus, gaivus vėjelis. Aplink aidi juokas, pokalbių nuotrupos, ir tie garsai gaubia ją lyg nepatogi antklodė.

- Nereikėjo man čia eiti, - sukuždėjo ji taip tyliai, kad niekas aplinkui negalėjo išgirsti.

Žinoma, ji turėjo ateiti. *Debės* atsakingos už pokylio sėkmę, tad ji negalėjo nuvilti bičiulių. Bet, Dieve, kaip troško būti kur nors kitur! Klube jai pasidarė beveik nepakeliama. Čia viskas pasikeitė. Ji nebesijautė... saugi.

Staiga per nugarą perbėgo drebulys, neturintis

nieko bendra su spalio pabaigos vėsoma. Žiūrėdama į susirinkusiųjų veidus ji nematė pažįstamų bruožų. Regėjo įtarumą. Regėjo kaltę. Nuo tos akimirkos, kai sužinojo, jog jos motina Bunė Boldvin mirė ne dėl nelaimingo atsitiktinumo, o buvo nužudyta, Ebei teko pripažinti, kad tikriausiai visi, kuriuos ji pažinojo ir pasitikėjo, buvo ne tokie, kokie atrodė.

Pradedant jos vyru.....